

Drugostepeni sud je odbio tužiteljevu žalbu i potvrdio prvostepenu presudu.

Iz obrazloženja:

"Ovaj drugostepeni sud smatra točnim činjenična utvrdjenja i pravilnim pravno stajalište prvostepene presude. Naime, prema nalazu i ovoga i drugostepenog suda tovarni list kao "prima facie" dokaz sadržaja ugovora o transportu zaključenog između pošiljaoca, treće osobe, i vozara sadrži nedvosmislenu odredbu o tome da je dužnik vozarov za plaćanje prijevozne usluge pošiljalac, a nipošto tuženik. Tužitelj ni ne tvrdi da je drugo što bilo ugovoreno transportnim ugovorom. Po čl.13 CMR primalac pristupa ugovoru o transportu pod uvjetima navedenim u tovarnom listu. Stoga samo po sebi prijem robe i tovarnog lista, kraj izričite odredbe o tome da pošiljalac plaća vozarinu, ne obavezuje tuženoga na plaćanje te vozarine. Odredbe pak kupoprodajnog ugovora za ovaj spor su potpuno irelevantne. Stoga je žalbu valjalo odbiti i pobijanu presudu potvrditi."

V.V.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda br. IV-Sl-47/73-2
od 13.II 1973.

Vijeće: Gavro Badovinac, dr Zdenko Antić, prof.dr Branko Jakaša

Povreda osobe koja izlazi iz pomorskog broda a nije putnik - Nadležnost suda - Visina naknade štete - Brodar je odgovoran za povredu koju pretrpi osoba koja izlazi iz broda preko siza, ako siz nije bio dovoljno pričvršćen - To i u slučaju da su konopi koji su pričvršćivali siz bili opušteni radi otiskivanja broda - Osoba koja pod ovim uvjetima skače sa siza na obalu ne čini to na svoj rizik - Za povredu osoba na brodu koje se na brodu nalaze službeno je nadležan privredni sud iako te osobe nisu članovi posade, a ni u radnom odnosu s brodarom

Prilikom preskakivanja preko siza na obalu osoba koja se na brodu službeno nalazila pala je i povrijedila se. Povodom toga nastao je spor između te osobe i brodara za naknadu štete pretrpljene povredom.

Rješavajući spor prvostepeni sud pobijanom presudom dosudio je tužitelju na ime naknade štete iznos od 8.000.- din.

s 5% kamata od 23.VII 1970.g. do isplate i din. 1.524,10 troškova spora, a s viškom zahtjeva tužitelja je odbio, s razloga jer je nakon provedene rasprave i izvedenih dokaza našao da je zahtjev tužiteljev djelomično opravdan. Sud smatra da je u smislu odredaba čl. 35 Pravilnika za izvršenje Uredbe o redu u lukama predviđeno da se pri ukrcaju i iskrcaju putnika s broda poduzmu mjere sigurnosti, te da mostovi koji služe za ukrcavanje i iskrcavanje putnika, ili tereta, budu sigurno postavljeni i čvrsto vezani za brod. Pri odlasku broda, brod se ne smije odvezati niti pustiti užad prije nego što se most ukloni; mostovi koji služe za iskrcaj i ukrcaj putnika moraju biti na propisan način opremljeni svim što predviđja pravilnik u pogledu sigurnosti putnika, a konopci koji ih vezuju moraju biti čvrsti i dobro zategnuti. Pomoćni most koji se spušta s broda kao spoj stepenica s kopnom mora biti čvrst i čvrsto vezan uz brod i sigurno pričvršćen za stepenice radi sigurnosti pri ukrcaju i iskrcaju ljudi. Iz iskaza svjedoka utvrđeno je da je do sporne nesreće došlo u času kad je tužitelj silazio s broda tuženoga. Tom prilikom stepenice nisu bile na propisan način učvršćene i povezane s obalom, već su bile udaljene od obale i nepričvršćene uz bok broda, pa je stoga tužitelj bio prisiljen skakati sa stepenica na obalu. Uslijed pomicanja stepenica tužitelj je pao u more između broda i obale. Kako stepenište i ljestve broda nisu bile pravilno učvršćene da bi omogućile siguran silazak na obalu, to je tuženi kao brodar odgovoran za štetne posljedice koje su uslijed toga nastale.

U pogledu visine tužbenog zahtjeva treba navesti, a na temelju nalaza i mišljenja vještaka, kod tužitelja da se radi o lakoj tjelesnoj povredi, gdje su bolovi trajali samo prvih nekoliko dana, a strah samo u času pada bez ikakvih daljnjih posljedica. Trajni invaliditet naznačen je kao moguć, jer do artroze u ozljedenom koljenu tužiteljevu može doći nešto prije nego bi to inače nastupilo, a sadašnji invaliditet iznosi najviše 5%. Po slobodnoj ocjeni sud je za pretrpljeni strah i bolove u času nesreće i za vrijeme liječenja dosudio tužitelju 4.000.- din, a na ime kasnijih trajnih i lakših bolova iznos od din. 3.000.- te na ime pojačane ishrane obzirom na karakter povrede tužitelju nije dosudjeno ništa. Na ime stvarne štete uništenog odijela i ručnog sata dosudjeno je tužitelju traženih 1.000.- dinara.

Presudu žalbom pobijaju i tužitelj i tuženi zbog povreda formalnog i materijalnog prava, pa tužitelj predlaže da se pobijana presuda preinači i tužitelju dosudi utuženi iznos u cijelosti, a tuženi predlaže da se presuda

preinači i tužitelj odbije u cijelosti sa zahtjevom, odnosno da se presuda ukine i stvar vrati prvostepenom sudu na ponovno raspravljanje i sudjenje.

Tužitelj povredu prava vidi u tome što smatra da je prvostepeni sud pogrešno ocijenio činjenično stanje, kad uzima da je primjerena naknada tužitelju za pretrpljene bolove 4.000.- din, i naknada na ime za prijašnji invaliditet i tegobe svega 3.000.- din. Ističe da je tužitelj uslijed povrede koljena lijeve noge bio na bolovanju oko tri mjeseca i 20 dana u gipsu. Za sve to vrijeme trpio je znatne bolove koji su prvih dana bili znatni i intenzivni, a što slijedi i iz nalaza vještaka. Smatra stoga da je zatraženi iznos za naknadu pretrpljenih bolova od din. 10.000.- primjeren. Ističe nadalje da iz nalaza vještaka slijedi da će tužitelj imati trajni invaliditet lijeve noge od 5%, a uslijed povrede koljena nastupila je artroza s tendencijom pogoršanja, te tužitelj kod svake promjene vremena i bržeg kretanja osjeća bolove. Smatra stoga da je dosudjeni iznos za invaliditet od din. 3.000.- premalen, i da je opravdan zahtjev od 10.000.- dinara.

Tuženi povredu prava vidi u tome što smatra da je sud pogrešno uzeo da je stvarno nadležan za presudjenje spora. Ističe da tužitelj nije bio član posade, niti je bio u radnom odnosu s tuženim, već je na brod došao kao organ druge radne organizacije, pa smatra da se ne radi o pomorskom sporu, te da je za rješavanje spornog predmeta nadležan redovni, tj. Okružni sud u Rijeci.

Ističe da prvostepeni sud pogrešno uzima da se na presudjenje odnosnog spora ima primijeniti odredba čl. 35 Pravilnika za izvršenje Uredbe o redu u lukama. Ističe da prvostepeni sud nije pravilno cijenio iskaze svjedoka, jer iz iskaza svjedoka očito slijedi da je odlazak broda iz luke bio određen kritičnog dana u 20 sati, o čemu je tužitelj bio obaviješten, pa je trebao napustiti brod prije nego su konopi bili otpušteni. Konopi su bili otpušteni 5 minuta prije 20 sati, pa je bio već odstranjen i most između stepenica broda i obale. Sam je tužitelj kriv da je došlo do nesreće, jer kad je vidio da stepenice i ljestve broda nisu pričvršćene, nije trebao skakati. Tužitelj je lakomisleno postupio smatrajući da će savladati udaljenost broda do kopna, pa je do nezgode i ozljede tužiteljeve došlo njegovom nepažnjom, te sam treba da snosi štetne posljedice. Ističe konačno da su zahtjevi tužiteljevi previsoko postavljeni, pa i sud ih je u previsokim iznosima priznao.

Sud je obje žalbe odbio iz ovih razloga:

Prvostepeni sud rješavajući spor proveo je sve dokaze i utvrdio činjenice potrebne za pravilno rješenje spora, pa je na temelju tako utvrdjenog činjeničnog stanja donio presudu koju je jasno i određeno obrazložio. Tako utvrdjeno činjenično stanje i obrazloženje pobijane presude ovaj sud u cijelosti prihvaća.

Obzirom na vještačenjem utvrdjene tjelesne povrede tužiteljeve s jedne strane, a i okolnost da je do odnosnih ozljeda a i nesreće došlo djelomičnom krivnjom i samoga tužitelja, ovaj sud nalazi da je ocjena prvostepenog suda u pogledu visine naknade štete pravilna i primjerena.

Prigovor nenadležnosti suda, istaknut od strane tuženoga, ne može se prihvatiti. Iz utvrdjenog činjeničnog stanja slijedi da je tužitelj na brodu tuženoga boravio službenim poslom, pa se za odnose službene osobe i za eventualne povrede takove osobe na brodu primjenjuju odredbe pomorskog prava, pa je stoga u smislu odredaba čl. 455, toč. 2 Zpp-a za rješenje predmetnog spora nadležan Okružni privredni sud. Ocjenjujući odgovornost tuženoga za nastalu štetu, sud je osnovano i pravilno primijenio odredbe čl. 35 Pravilnika za izvršenje Uredbe o redu u lukama u pogledu poduzimanja mjera sigurnosti, kao i potrebnih HTZ mjera na brodovima, pa stoga prigovor tuženoga nije se mogao prihvatiti.

G.B.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda br. IV-S1-273/73-2
od 19.II 1973.

Vijeće: Gavro Badovinac, dr Ernest Vajić, dr Velimir Filipović

Zapovjednik pomorskog broda - Ovlaštenje za primanje tužbe protiv brođara - Zapovjednik broda je ovlašten primiti tužbe upućene protiv brođara, ako se ne radi o poslovima za koje se za zastupanje traži posebna brođarova punomoć - Ovo vrijedi i za zapovjednika stranog broda koji se nalazi u jugoslavenskoj luci

Tužitelj je u sporu protiv brođara stranog broda naslovio tužbu zapovjedniku broda.

Svojim rješenjem prvostepeni sud pozvao je tužitelja da izvrši prijevod tužbe, poziva na raspravu i dostavnicu na engleski jezik u svrhu da se tužba dostavi tuženom diplomatskim putem.